

Folketingets Retsudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail vfm@vfm.dk

AKJ/ J.nr.

Dato:

Under henvisning til Folketingets Retsudvalgs brev af 22. december 2008 følger hermed velfærdsministerens endelige svar på spørgsmål nr. 294 (REU Alm. del).

Spørgsmål nr. : 294

Vil ministrene i forlængelse af besvarelsen af REU alm. del - samrådspørgsmål T (om det kommende EU-direktiv om antidiskrimination) den 18. december 2008 give eksempler på de problemer, der efter ministerens opfattelse er med det kommende EU-direktiv om antidiskrimination?

Svar:

Til besvarelse af spørgsmål 294 kan jeg oplyse følgende:

Der foretages i øjeblikket en nærmere analyse af direktivets konsekvenser. Stort set alle ministerier er involveret i denne analyse, da direktivets anvendelsesområde er meget bredt. Analysen er på ingen måde færdig, og jeg vil derfor i det følgende fremhæve nogle foreløbige eksempler. Det understreges, at Danmark i de igangværende forhandlinger forsøger at få afklaret konsekvenserne af den i direktivet anvendte ordlyd.

Det fremgår af direktivforslaget, at medlemsstaterne kan bestemme, at ulige behandling på grund af alder ikke udgør forskelsbehandling, hvis den er objektivt og rimeligt begrundet i et legitimt formål inden for rammerne af national ret, og hvis midlerne til at opfylde det pågældende mål er hensigtsmæssige og nødvendige. Ifølge direktivforslaget er direktivet ikke til hinder for, at der fastsættes en bestemt aldersgrænse for adgang til sociale goder, til uddannelse og til visse varer og tjenester.

I den danske lovgivning opereres der med aldersgrænser i forskellige sammenhænge. På Velfærdsministeriets område kan nævnes pensionsalder, førtidspensions bortfald ved det 65. år og ophør af handicapordninger ved det 67. år, som f.eks. ledsageordningen. I den anden ende kan nævnes aldersgrænser ved børnetilskud og børnefamilieydelse. Der er aldersgrænser i forbindelse med efterløn, medlemskab af a-kasse, kontanthjælp, herunder starthjælp samt sygedagpenge.

Det samlede omfang af lovgivning med aldersgrænser, der kan blive berørt af direktivet, er under fortsat undersøgelse af en lang række ministerier.

Selvom det eksplicit fremgår af direktivforslaget, at der ikke er noget til hinder for, at der fastsættes en bestemt aldersgrænse for adgang til sociale goder med videre, er det stadig vigtigt at understrege, at et alderskrav i alle tilfælde, som direktivet nu er formuleret, vil skulle være objektivt og rimeligt begrundet i et legitimt formål samt proportionalt.

Med direktivets ordlyd overlades det i sidste ende til domstolene inkl. EF-Domstolen at vurdere, hvornår en konkret lovgivningsmæssig eller administrativ sondring på baggrund af alder inden for direktivets anvendelsesområde er rimelig.

Det forudsættes endvidere i direktivforslaget, at der indføres reel og lige adgang for mennesker med handicap til social beskyttelse, sociale goder, sundhedsydelser og uddannelse samt adgang til varer og tjenester, herunder boliger og transport, som er tilgængelige for offentligheden. Denne forpligtelse er begrænset i det omfang, den ville medføre en uforholdsmæssig stor byrde eller ville kræve grundlæggende ændringer inden for de pågældende områder. I bestemte tilfælde kan individuelle tilpasninger i rimeligt omfang være nødvendige for at sikre, at en bestemt person med handicap har reel adgang. Dette er dog kun tilfældet, hvis det ikke indebærer en uforholdsmæssig stor byrde.

Denne bestemmelse er uklar. Udtryk som "uforholdsmæssig stor byrde" og "individuelle tilpasninger i rimeligt omfang" efterlader et meget stort rum for skønsudøvelse, og dette indenfor et område hvor tilgængelighed kan medføre betydelige samfundsøkonomiske og statslige omkostninger.

Et andet centralt spørgsmål vedrører direktivforslagets forhold til tjenesteydelser af almen økonomisk interesse. På den ene side fremgår det bl.a. af præambelbetragtning 11, at direktivet ikke bør berøre medlemsstaternes vigtige rolle og vide skønsbeføjelser med hensyn til at levere, udlægge og tilrettelægge tjenesteydelser af almen økonomisk interesse. På den anden side fremgår det imidlertid af artikel 3, at forbuddet mod forskelsbehandling finder anvendelse på alle personer for så vidt angår bl.a. social beskyttelse og uddannelse.

Som et yderligere eksempel på spørgsmål, som bestemmelsen rejser, kan peges på, at det vedrørende adgang til varer og tjenester er angivet, at direktivet alene dækker faglig eller erhvervmæssig virksomhed. Her kan imidlertid godt være en række afgrænsningsproblemer. Kommissionen har for eksempel angivet, at en privat husejer, der udlejer et værelse, ikke er omfattet. Det er dermed uklart, om en privat person, der har flere lejligheder og udlejer flere værelser vil være omfattet.

Karen Jespersen

/ Jesper Brask Fischer